

בעזרת השם יתברך

ספר
אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל

דברות קודש שזכינו לשמוע מפי
ראש הישיבה שליט"א בליל שבת
ובעת רעוא דרעוין פרשת תצווה
שושן פורים ה'תשפ"א

יוצא לאור על ידי
"קרן הדפסה היכל הקודש"

לקבלת הספרים והקונטרסים:

היכל הקודש צפת
Heichal Hakodesh
Tzfas
קרית מאור חיים
058-321-0705

היכל הקודש
ירושלים
Heichal Hakodesh
Jerusalem
רח' ר' נחמן מברסלב 15
052-764-4664

היכל הקודש ביתר
קילית
Heichal Hakodesh
Beitar Illit
052-767-4285

היכל הקודש בני ברק
Heichal Hakodesh
Bnei Brak
רחוב יהודה הלוי 4
052-760-5715

היכל הקודש יבנאל
Heichal Hakodesh
Yavne'el
רחוב דרך ההר
052-716-3184

היכל הקודש בית שמש
Heichal Hakodesh
Beit Shemesh
רחוב חבי יהושע 6
058-322-1800

www.BreslevCenter.com

ברסלב סנטר

לשמיחת השיעורים באידיש ובלשון הקודש
מוראש ישיבת שליס"א התקשרו:

קואל פון חיזוק
שיעורים לנשים באידיש
079-704-0069

קול
ברסלב
079-704-0066

חיזוק יומי

לקבל את החיזוק חינטי

rabbirothhebrew@gmail.com

RABBIROTH.ORG

לתרומות עבור התאגדות חסידי חסידי חסידי
נדרים פלוס על שם היכל הקודש
ירושלים/בני ברק/צפת

ליל שבת קודש פרשת תצווה, שושן פורים, שנת תשפ"א לפרט קטן, לפני קבלת שבת מסר ראש הישיבה שליט"א דרשה מלאת חיזוק, בעניין להודות ולהלל להשם יתברך.

אמר ראש הישיבה שליט"א: אנו עומדים כעת בגזוה לילה קדוש הלילה של פורים, כתוב בתיקוני זוהר (תיקון כא, דף נז:): שיום הכיפורים הוא כיום הפורים כ - פורים, כי כשרוצים לומר שזה כמו זה, אז הקטן נתלה בגדול, שהקטן הוא כמו הגדול, יוצא שיום הפורים יותר גדול מיום הכיפורים.

צדיקים יכלו לראות ביום הזה כל מה שיקרה בכל השנה הבאה עד יום הפורים הבא, אני זוכר את הפורים האחרון אצל מוהרא"ש זכרונו לברכה, שנת תשע"ד לפרט קטן, אמר אז מוהרא"ש זיע"א: "מוהרא"ש הולך כבר מהעולם....." "נגמר עם מוהרא"ש... וכו' וכו', מוהרא"ש ראה מה יקרה איתו בשנה הקרובה שהוא עומד להסתלק.

היות שנהוג בכל הקהילות בליל יום כיפור שאומרים 'דרשת כל נדרי' בשביל לעורר את הציבור לעשות תשובה, אני רוצה למסור היום דרשה.

מורי ורבותי! כולנו, צריכים לעשות תשובה על זה שאנחנו לא מודים מספיק לרבנו של עולם, האדם מסתובב עם קושיות על השם יתברך, 'למה זה קרה?' 'ולמה ככה קרה?', יש טענות על השם יתבך, 'למה יש לי כאלה חיים?' 'וכו' וכו', אנחנו צריכים היום לעשות תשובה על זה, מהיום לעזוב את כל הטענות על השם, ולהתחיל להתבונן על הטוב והחסדים שהם עושה עמנו.

האדם אינו קולט על מה הוא צריך להודות להשם, הוא לא קולט שהשם יתברך עושה איתו בכל דקה כאלו חסדים עצומים, ברוך השם אני חי, ברוך השם אני יכול לנשום, ברוך השם אני יכול ללכת וכו' וכו', ובמקום זאת הוא רק עסוק בקצת שחסר לו.

השבוע קרתה טרגדיה נוראה, ילד נדרס על ידי אוטובוס ולצערנו נפטר מן העולם השם ישמרנו; מה יודע בן אדם, מה הולך לקרות איתו בדקה הבאה,

מה הולך לקרות עם אישתו והילדים שלו, הוא עסוק בליב עם אישתו היכן ללכת לאכול סעודת פורים, מהיכן אתה יודע מה יקרה איתך בדקה הקרובה, במקום כל הטענות שלך על כל אחד תתחיל להודות להשם, ברוך השם יש לי ילדים - זה מספיק לי, אני כבר לא צריך שום דבר, כבר לא איכפת לי היכן הולכים לאכול סעודת פורים, ברוך השם אני חי, ברוך השם אישתי והילדים חיים.

שמעתי משל מאימא שלי שתחי' על העניין הזה, משפחה הלכה לים להתאוורר וכו' והילדים שיחקו בחוף הים עם חול, ולפתע קרה דבר נורא, הילד הקטן נכנס למים והים התחיל לסחוף אותו פנימה עמוק יותר ועמוק יותר, עד שהוא היה עמוק עמוק בתוך הים, וכבר לא יכלו להוציא אותו, כל המשפחה התחילה לצעוק: "מה עושים? הוא הולך לטבוע רחמנא לצלן...." פתאום השם ער והגיע גל והים פלט את הילד לחוף, וברוך השם הוא ניצל ממוות בטוח, כל המשפחה נשמה לרווחה, והתחילו להודות להשם על הנס הגדול שקרה להם, פתאום האימה שמה לב שהכיפה החדשה והיפה שקנתה לו מזמן נשארה במים, והתחילה לבכות "חבל על הכיפה, היפה והחמודה שקניתי לו, אני קניתי לו, ועכשיו זה נסחף בים ולא נוכל להציל את זה....", האמא הרי לא ממש שפויה בדיוטה, הרי השם יתברך עזר והציל לה את הילד ממוות לחיים, והיא עומדת ובוכה על מה? על כיפה?! הסיפור נשמע מאוד מוזר אבל אנחנו בכלל לא יותר טובים ממנה, השם מעניק לנו כל כך הרבה טוב, כל רגע הוא מעניק לנו טוב בלי מידה, אנחנו בריאים וחזקים וכו', ואנחנו לא מפסיקים להתלונן על דברים קטנים שמפריעים? 'זה לא טוב', 'זה לא טוב', אז אנחנו בכלל לא יותר טובים מאותה אישה....

ואמר ראש הישיבה: בואו נתחיל כולנו יחד להודות להשם יתברך, בואו נגיד 'נשמת', וראש הישיבה התחיל להגיד בלבביות רבה 'נשמת כל חי' בניגון המיוחס לחסידי האדמו"ר הצמח צדק זצ"ל (שראש הישיבה שר בימים הנוראים על "ממקומך") ראש הישיבה תרגם את כל נשמת לאידיש מאוד יפה, באמצע עצר ראש הישיבה והתחיל לומר את הקטע "אילו פינו מלא שירה כים", "אין אנחנו מספיקים להודות" וכו', שמעתי מאבי שיחי

(כעת, הגה"צ גאב"ד קארלסבורג שליט"א) שלכאורה קשה סתירה, כי כאן אומרים שכמה רק נהיה גדולים אין אנחנו מספיק חשובים להודות להשם, אבל אומרים בהמשך "על כן אברים שפלגת בנו וכו', הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו וישררו ויורממו ויעריצו ויקדישו וימלכו את שמך מלכנו תמיד", יוצא שאנו כן ראויים להודות לשמו הגדול והקדוש, וענה אבי שיחי', אנחנו אומרים להשם יתברך, שאכן באמת אנחנו לא ראויים להודות, אבל בכל זאת נתת לנו את הזכיה שאנו יכולים להודות לך, ואתה שומע אותנו כשאנו מודים לך, זה מה שאומרים: "על כן אברים שפלגת בנו" אתה נתת לנו את האפשריות להודות לך כי אלו האיברים שלך שנתת בנו, "ורוח ונשמה שנפחת בנו", זה הרוח והנשמה שלך שנפחת בנו, "ולשון אשר שמת בפינו", זה שלך הלשון שלך ששמת בפינו, אתה נתת לנו את כל האיברים כדי שנוכל להודות לך, אז יוצא שאתה רוצה שנודה לך, ועל כן "הן הם יודו וישבחו ויפארו את שמך מלכנו תמיד" אז אנחנו כבר כן יכולים להודות לך כי אתה נתת לנו רשות ואת הזכות שנוכל להודות לך.

הבחור... ני"ו ביקש ממני שאמסור את השיעור שיהיה לו לזכות למצוא את זיווגו בקרוב, אז אני מקווה שהיה לכם הרהורי תשובה מהשיעור, וכולנו קיבלנו על עצמנו להתחיל להתבונן בטובות שהשם עושה עימנו, ולעזוב את כל הטענות והקושיות שיש לנו על השם יתברך, שזה יהיה לזכות בשבילנו, שיושע וימצא את זיווגו בקרוב, ויזכה לדורות ישרים ומבורכים, אמן.

שבת קודש פרשת תצווה, שושן פורים, שנת תשפ"א לפרט קטן,
למד הראש ישיבה שיחות הר"ן סימן קלא.

לשון רבינו זכרוננו לברכה: כשפתבתי לפנניו התורה ואלה המשפטים [סימן י חלק ראשון מלקוטי מוהר"ן] המתחלת: כְּשֵׁשׁ דִּינִים חֵס וְשְׁלוֹם, עַל יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי רְקוּדִין וְהַמְחָאֵת כַּף נַעֲשֶׂה הַמְתַקֵּת הַדִּינִים וְכוּ' אָמַר לִי: כַּף אֲמַרְתִּי שְׁעִכְשׁוּ נִשְׁמַע גְּזֵרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם, עַל יִשְׂרָאֵל וְהִנֵּה הוֹלְכִים וּמְשַׁמְשִׁים לְבוֹא יְמֵי הַפְּוִרִים הָאֵלֶּה [כִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת נִאֲמְרָה סְמוּךְ לְפִוְרִים] וְיִהְיוּ יִשְׂרָאֵל מְרַקְדִים וְיִמְחָאוּ כַּף וְעַל יְדֵי זֶה יִמְתִּיקוּ הַדִּינִים וְחֹזֵר וְכַפַּל דְּבָרָיו וְאָמַר בְּפֶה מֵלֵא: כַּף אֲמַרְתִּי וְכֹנֵן הִיְתָה לְהַעִיר לְכַבְּנוּ שְׂנַדַּע וְנִבְיִן שְׁכַל דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה אִף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּהַ עֲמָקוֹת גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד וְרִזְזִין עַלְאִין וְסוּדֵי סוּדוֹת עֲמָקִים וְרַחֲבִים מְנִי יָם בְּכַל דְּבוּר וְדְבוּר אִף עַל פִּי כֵן עֲקָר כֹּנְנָתוֹ שְׁנִשְׁמַע וְנִקְבַּל דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים בְּכַפְּשִׁיטוֹ ת לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְיָם אֵת כֹּל דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ בְּכַפְּשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת כְּמוֹ לְמִשְׁלֵה הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שְׁנִאֲמַר שֶׁם שְׁעַל יְדֵי הַמְחָאֵת כַּף וְרְקוּדִין נִמְתַקֵּין הַדִּינִים הִיְתָה כֹּנְנָתוֹ כְּכַפְּשִׁיטוֹ שִׁיחֲזָקוֹ עֲצָמָן לְשִׁמְחָה בִּימֵי שְׁמִיחָה, כְּגוֹן פְּוִרִים וְחֲנֻכָּה וְיָמִים טוֹבִים אוֹ חֲתָנָה וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה כֹּל מִינֵי שְׁמִיחָה שֶׁל מִצְוֹת שִׁיחֲזָקוֹ עֲצָמָן בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה עַד שִׁיזְכּוּ לְהַתְעוֹרֵר לְרְקוּדִין וְהַמְחָאֵת כַּף וְעַל יְדֵי זֶה יִמְתִּיקוּ הַדִּינִים כִּי כֹּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה לֹא בְּשָׁמַיִם הוּא לֹא אִמַר, שְׂאִין מִי שִׁיכּוֹל לְזַכּוֹת לְזֶה לְהַמְתִּיק הַדִּינִים עַל יְדֵי הַמְחָאֵת כַּף וְרְקוּדִין כִּי אִם גְּדוֹלִים בְּנֵי עַלְיָה רַק כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ כַח הִזָּה כְּשִׁיִּקְיָם הַדְּבָרִים כְּכַפְּשִׁיטָן בְּאֲמַת וּבְתַמִּימוֹת וְכֵן כְּכֹל הַדְּבָרִים הַנִּאֲמָרִים שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּי"ל וְכֵן כֹּל מֵהַ שְׁנִאֲמַר בְּכֹל תּוֹרָה וְתוֹרָה כִּי לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֲקָר אֲלָא הַמַּעֲשֶׂה (אָבוֹת א יז) וְשִׁים עֵינְךָ הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב וְתִסְתַּפֵּל יָפֵה בְּכֹל תּוֹרָה וְתוֹרָה וְתִשִּׁים לְבָךְ לְהַבִּין בְּכֹל מְקוֹם הָעֲבָדוֹת וְהַעֲצוֹת וְהַמּוֹסֵר וְהַהֲתַעוֹרְרוֹת הַיּוֹצֵאִים מִשֶּׁם עַל פִּי פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים וְתַבְקַשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיאִיר עֵינֶיךָ לְזַכּוֹת לְזֶה לְהַבִּין הַדְּבָרִים הַיֵּטֵב לְמַעֲשֶׂה כִּי כֹל דְּבָרָיו זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה, כֹּלָם נִצְרָכִים וּמְכָרְחִים לְעֲבָדוֹת וְעֲצוֹת טוֹבוֹת לְעֲבָדוֹ יִתְבָּרַךְ וְאִפְלוּ בְּקִצַּת מְקוֹמוֹת אֲשֶׁר לְפָנָיו ס רִיחֵטָא בְּהַשְׁקָפָה רִאשׁוֹנָה אֵין מְבִינִים הַיֵּטֵב אֵיךְ נּוֹגַע הַעֲנָנִין הִזָּה לְעֲבָדָה לְפִי מְדַרְגָתוֹ אִף עַל פִּי כֵן בְּאֲמַת יֵשׁ שֶׁם עֲצוֹת נִפְלְאוֹת וְהַתְעוֹרְרוֹת נוֹרָא לְשׁוֹב אֲלֵיוֹ יִתְבָּרַךְ מְמָקוֹם שֶׁהוּא שֶׁם וְאִם תִּשִּׁים עֵינְךָ וְלִבְךָ שֶׁם הַיֵּטֵב בְּוַדַּאי תִּמְצָא גַם שֶׁם עֲצוֹת וְדָרְכִים טוֹבִים לְפִי מְדַרְגָתְךָ כִּי כֹל דְּבָרָיו זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה, הֵם כְּלָלִיּוֹת גְּדוֹ

ל וְכָל תּוֹרָה וְתוֹרָה פְּלוּל מִפֶּלַח הַתּוֹרָה פְּלָה וּמִפֶּלַח בְּנֵי אָדָם שֶׁבְעוֹלָם בְּכָל דִּרְגָה וְדִרְגָה מִן תְּכֵלֶת קֶצֶה הָעֲלִיּוֹן עַד תְּכֵלֶת קֶצֶה הַתַּחְתּוֹן הֵינּוּ שְׁעַם פֶּלַח תּוֹרָה וְתוֹרָה וְשִׂיחָה שְׁלוֹי יְכוּל לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה בְּתְכֵלֶת הַמַּעֲלָה וְכֵן אֶפְלוּ הַקִּטְזֵן וְהַפְּחוֹת בְּתְכֵלֶת דִּיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה יְכוּל גַּם פֶּן לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלִמְצָא עֲצוֹת לְנַפְשׁוֹ עַל יְדֵי אוֹתָהּ הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה כִּי הֵם פְּלָלִיּוֹת נִפְלָא מְאֹד. עַד כַּאֲן לְשׁוֹן רַבְּנוּ.

פתח ראש הישיבה ואמר, רבנו אומר: כשיש דינים על עם ישראל חס ושלום, אפשר לסלקם על ידי ריקודים ומחאות כפיים. זה נאמר הן לגבי דינים שישנם בעולם הזה, לדוגמא ווירוס הקורונה השם ישמרנו, צריך לראות להיות בשמחה, לרקוד ולמחאו כפיים, וככה הוא ילך מעמנו בקרוב, אבל עיקר הכוונה היא דינים שבבית, מה זה 'דינים'? מוהרא"ש זכרונו לברכה אומר: המילה 'דין' באידיש משמעותה מכוון, כשהמח מצומצם ומכוון, זה נקרא שיש דינים, בית שאין בו שלום, שהבעל והאישה רבים אחד עם השני ישנם דינים בבית, אז צריך לשמוע בקול רבנו, לשיר, לרקוד, ולמחאו כפיים עם הילדים, וככה זה יסתלק, יותר לא ימצאו שם דינים.

חסידי ברסלב נוהגים כשהם מגיעים הביתה בערב, אזי עושים ריקוד, הם שרים ורוקדים עם הילדים, סיפר לי אברך, שהמשכיר שלו אמר לו: יתור אני לא משכיר למשפחות ברסלבויות, הם לא מפסיקים לשיר ולרקוד כל היום, תמיד שומעים לבחור את מוזיקה הרועשת....! ; הוסיף ראש הישיבה: אני חושב שעדיף לשמוע מוזיקה מדירה מאשר צעקות מאחד על השני...

מוהרא"ש אומר: "זה הסימן איך יכול האדם למדוד את עצמו איפה הוא נמצא, האם בצד הקדושה או חלילה בצד הטומאה, שיבדוק אם הוא בשמחה, אם הוא בשמחה, הוא במצב רוח טוב, זה סימן שהוא בצד הקדושה, אבל אם חלילה הוא בעצבות, הוא במצב רוח רע, אז זה סימן שהוא צריך לחזור בתשובה."

פעם ביום אפשר להישבר, ולכן טוב להדליק פעם ביום איזה ניגון איטי שפותח את הלב, שנוכל לעשות התבודדות, לבכות להשם, אבל שאר הזמן ביום, צריך להדליק שירים שמחים, שיהיה שמח בבית.

היית מדבר טשינג טשאנג טשו

עם מה לשמוח? עם כל דבר טוב שאתה עושה, 'ברוך השם אני יהודי', 'ברוך השם אני שומר שבת', 'ברוך השם אני מניח כל יום תפילין', - אתה צריך להתחיות עם כל הדברים האלו, כל הדברים האלו צריכים לשמח את האדם, אני שומר את המצוות הקדושות של השם, מוהרא"ש היה תמיד נוהג לומר בדרכו הנעימה: מה היית עושה אילו היית נולד גוי, היית סיני, שעין אחת מסתכלת לכאן ועין אחת לשם, היית מדבר צ'ינג צ'אנג צ'ו, או היית פורטוגזי, וכדומה - לא היו לך חיים, ברוך השם שלא עשני גוי, תשמח שנולדת יהודי ולא גוי.

נשיקת הלילה טוב

ילדים צריכים בית נחמד, בית ששמח שם, אז הם יכולים לגדול בריאים ויראי שמים, היום יש מנהג חדש, כל המחנכים והמטפלים אומרים זאת, לפני שהולכים לישון צריך להיכנס לילדים לתת נשיקה ולומר; " לילה טוב", זה נקרא "נשיקת לילה טוב".....; אני לא יודע מה זה, אני מעולם עוד לא נתתי לילד שלי נשיקה, רבנו אומר: "ילד לא מנשקים, וליילד לא מרביצים", זה קשור אחד לשני, הורים שאצלם בבית כל הזמן יש מתח באוויר, לא נותנים לילדים לנשום, צועקים מרביצים לילדים, ההורים הם מרגישים אשמים, ' מה עשיתי עם הילד שלי?' לכן הם צריכים לנשק כדי לא להישאר עם הרגשה לא טובה, יוצא שאם לא היו מרביצים לא היה צריך לנשק.

אותו דבר הפוך, הורים שמנשקים כל הזמן את הילדים, כלומר שהם משחקים עם הילדים כמו חברים, אז הילדים הופכים למופרעים, והם לא מקשיבים בקול ההורים, עד שמתחילים להרביץ להם, אז יוצא שאם לא היו מתחילים לנשק אז לא היו צריכים להרביץ. לכן אומר רבנו "ילד לא מנשקים, וליילד לא מרביצים" אם לא מנשקים לא צריך להרביץ, ואם לא מרביצים אין צורך לנשק..

אנחנו עדיין עומדים באמצע פורים, זה פורים המשולש, אנו הולכים לשמוח ולרקוד במוצאי השבת, צריכים לנצל זאת היטב, לשמוח, לרקוד ולמחאו כפיים, ואז נסלק את כל הדינים. השם יעזור שנציית לרבינו, ואז יהיו לנו חיים יפים. אמן.